

naadega maenitsema. Eesite ei tahtnud noormees õppetaja jutto kuuldag, tahtis agga temma jurest ärra minna. Agga õppetaja, kes ta furjust ärramoistis, ei laßknud tedda lahti, ja maenitses tedda armfa sannadega, kuni ta õppetaja seltsis õppetaja maiasse läks.

Rui õppetaja tedda ikka peale armfa sannaadega maenitsenud, tunnistas wimaks, et temma kätte 130 wrangsi (se on peale 30 rbl. hõbb.) woõrast rahha antud omma paika tallitada, ja sedda on ta mängides ärraraisand. Õppetaja otas, kuni mees waiksemaks jäi, süs maenitses tedda kui armolinne issa omma last, kes eksitusse tee peale satunud. Siis ta otsis omma wiimised koppi-kad kokko, sai ni paljo, kui noormees ärraraisand, andis ta kätte ja ütles: „Siin on keik mo rahhawarrandus, wotta, wi senna, kus ta digus, ja ma ladan, et sa Jumala armo läbbi teiseks innimeseks saad ja se rahha muulle ükskord ärratassud, et mul häd-dalistele ja waestele anda on.“

Kes moistab nore mehhē rōmo ja immeeks pannemist üllestrākida! — ta hakkas õppetaja faela ümber, ja nuttis. Siis ütles: „Issanda nimmel tootan ma omma ello sest aiaist parrandada.“

Siis ta läks, wottis rahha ja õppetaja õnnistamist kasa. Lemma olli sesamma, kes nüüd õppetajale se kangi fulda saatnud.

Viis: Au, fitus olgo iggavest!

(Paul 321, 10. 11.)

Oh kallis arm! oh kaunike!

Oh heida armo peale!

Sa kallis armo tulloke!

Oh sada, sada tele

Keik neid, kes sinno armo tööd

Kül návad, agga súddamed

On ommeti weel tuimad!

Oh nende tahtmist, Jesus! sa,

Sa isse murra katki:

Lö mahha förged mötted ka,

Ja allanda neid mani: